

Τηλεγραφήματα καινούργια
πού έρχονται με τόση φούργια.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—αύθημερόν, έβδομη τής πρωίας...
όγδόντα πέντε κρούσματα έντός τής Μασσαλίας.

ΤΟΥΛΩΝ—έπτά. Όλόκληρος ή πόλις έκενώθη,
και ή χολέρα πάραυτα 'στούς τοίχους μετεδόθη.

ΒΕΡΟΝΗ.—Ένας μοναχά Δεσπότης προσεβλήθη
και άλλοι λέν πώς 'πέθανε κι' άλλοι πώς άνεστήθη.
Όχι ήττον άπεφύσισαν τά ράσα του να κάψουν,
και τόν Δεσπότη σέ σακκι τής στάκτης να τόν ράψουν.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Διεξάγονται μεγάλοι συζητήσεις
δι' όσα 'τηλεγράφησε από μακράν ό Γόρδων...
Τών Κοινοτήτων τήν Βουλήν εργαζονται επίσης
να φέρουν εις συνάφειαν με τήν Βουλήν τών Λόρδων.

ΒΙΣΒΑΔΕΝ του μηνός έπτά.—Ό βασιλεύς Έλλήνων,
πολιτικήν τε και λουτρὰ προσωρινώς άφίνων,
έντός όλίγου έρχεται, γιατί συχνά μανθάνει
πώς του Φαλήρου τó β ω δ β ι λ λ πολλή φιγουρα κάνει.
Μακράν σας μόνος ό θεός τó ξέρει τί αυτός τραβᾷ,
έν τούτοις σās άσπάζεται...

Τό Πρακτορείον του ΧΑΒΑ

Περικλέτιος Φασουλής,
Ό καθέννας σεβνταλής.

Π.—Έδώσαι πάλι;

Φ.— Έ! και πού θέλεις λοιπόν να πάω,
άφοϋ άπ' τόν ΡΩΜΗΟ λαρά δέν 'μπόρεσα να φάω;
'Αλήθεια δέν τὰ έμαθες τὰ τελευταία νέα;

Π.—Τί τρέχει πάλι;

Φ.— Τρέχουνε παραπολύ σπουδαία.
Και πρώτον κακαρώνουνε πολλοί από χολέρα
και δεύτερον μās έρχεται, νομίζω, κι' έδώ πέρα,
τρίτον ή μυίγαις 'θόλωσαν παντού τήν άτμοσφαιρα,
τέταρτον φεύγει ό παράς και κοπανάμ' άέρα,
πέμπτον και πάλι άρχισε πολεμική φοβέρα,
έκτον δέν 'βρίσκεις δουλικό, δέν 'βρίσκεις καμαριέρα,
και όγδοον...

Π.— Και έννατον κακή ψυχρή σου 'μέρα.

Φ.—Καλά, μ' αυτά πού λέω 'γώ δέν είναι παραμύθια,
είν' όλα πράγματα σωστά και ζωντανή αλήθεια.
Τό δάνειο ναυάγησε, έβγήκαν τὰ λαχεία,
τούς φόρους δέν πληρόνουνε σέ κάθε έπαρχία,
οί δήμοι έπαρέλυσαν, γυρνούν οί σταυρωτήδες,
κι' άπ' τόν Μωριά τηλεγραφούν πώς έπεσαν άκρίδες,
σεισμοί προαναγγέλλονται, ναυάγια, έκρηξιεις,
καλὲ συμβαίνουν πράγματα πού είναι για να φορίξης.

Π.—Τὰ ίδια τὰ προχθεσινά μ' άρχίνισες και πάλι...
μωρέ σκοπεύεις να μου 'πής καμμιὰ κουβέντα άλλη,
ή θα σου παρ' ό διάβολος και μάννα και πατέρα
μ' εκείνα πού μ' άράδεισες τὰ παραπάνω ΕΡΑ;

Φ.—Λοιπόν σου λέγω ό Ταιγγρός πώς έφθασεν ισχάτως,
κι' αυτό σημαίνει σίγουρα πώς ναυαγεί τó κράτος.
Δέν αγοράζουν μετοχάς, δέν δίνουνε παράδες,
γιατί δέν έμπιστεύονται σέ τέτοιους μασκαράδες,
'στό ύστερο, βρέ άδελφέ, σ' αυτές τās περιστάσεις
τώρριξε κι' ό Πρωθυπουργός εις τās διασκεδάσεις,
έπήγε εις τήν έξοχή κι' αυτός ό Δεληγιάννης,
έδώ δέν ξέρεις πώς και πού και τί να πρωτοκάνης.

Π.—Μωρέ με παρασκόπισες...

Φ.— Και πού ν' άκούσης κι' άλλα!
'Έδώ δέν πίνεις καθαρό νερό ούτε μιὰ στάλα,
έδώ, μωρέ, έμπόδισαν κι' αυτή τή λωταρία
και δέν εύρίσκει πουθενά ό κόσμος σωτηρία.
Και πιά άφοϋ δέν ειμπορεί κανεις έδώ να ζήση,
μου φαίνεται πώς γρήγορα θα πάω 'στό Παρίσι'
κι' αν ήναι άκριβά κι' εκεί, θα πάω 'στό Λονδίνον,
κι' αν ήναι άκριβά κι' εκεί, θα πάω 'στό Πεκίνον,
κι' άφοϋ για κάμποσο καιρό 'φτηνά 'στὰ ξένα ζήσω,
σε λίγο πάλι νηστικός θα να ξαναγυρίσω,
να πέσω εις τήν βλάμκη σαν πρώτα άγκαλιά σου,
γιατί έγώ δέν λησμονώ τó ξυλοκόπημά σου.

Π.—Μωρέ για πές μου, Φασουλή, τί έχεις 'στό Χριστό σου;
άφησ' αυτά για μιὰ στιγμή, έλα 'στόν έαυτό σου,
και πές μου καμμιὰ είδησι τής ανθρωπιās κομμάτι.

Φ.—Δέν έμειν' ούτε ποντικός άπάνω 'στό Παλάτι.
'Εφύγαν οί Αύλάρχηδες, έφύγαν οί Λακέδες
και ή κυρίαίς τής τιμής κι' οί άλλοι τενεκέδες,
και ή νταντάδες έφυγαν κι' οί καμαριέροι όλοι,
και μοναχά ό λέωντας βογκᾷ 'στό περιβόλι.
Θα φύγη και ό Παναγής, θα φύγουνε και άλλοι,
κι' έν γενει αναστάτωσης θε να γενή μεγάλη
θα φύγης σύ, θα φύγω 'γώ, και να μου τó θυμάσαι...

Π.—Έ! πιά με παρασκότισες και τέλος πάντων σκάσε.

Σκάσε όπου μ' άρχίνισες πρωί πρωί τήν κλάψα.
Φ.—Κι' αυτό θα γίνη γρήγορα άπ' τήν πολλή τήν κάψα.
'Έδώ θαρρείς πλημμύρησε ό κόσμος από σκνίπαις,
καιδιψασμένοι οί κοριοί πετεινούνται άπ' τής τρύπαις,
πηγαίνεις 'στό κρεββάτι σου σου ρίχνονται οί ψύλλοι,
πηγαίνεις 'στόν περίπατο σου ρίχνονται οί σκύλοι,
έδώ σε κάθε βήμα σου θα πέσης σ' ένα λάκκο,
έδώ χαστούκια πάντα τρώς από τόν Κοσσονάκο,
αυτά δέν είναι πράγματα, αυτό δέν είναι κράτος,
καλά 'κανε πού έφυγε και ό Μαυροκορδάτος.

Π.—Μωρέ τó παραξίλωσες και θα σε μπαγλαρώσω.

Φ.—Μπαγλαρώσε με τó λοιπόν και συ για να γλυτώσω,
γιατί, καθως σου έλεγα, δέν είναι κοινωνία...
δέν βλέπεις πώς δέν έγινε καμμιὰ συγκοινωνία,
έδώ κι' οί σιδηρόδρομοι άπ' τής γραμμαίς των βγαίνουν
και 'στής γραμμαίς των ύστερα με δυσκολία 'μπαίνουν,
έδώ τούς κανουνε στενούς κι' ό κόσμος δέν χωράει,
έδώ καταπλοκόνουνε τόν κόσμο τὰ Τραμβάϋ,
έδώ τ' άμάξια τρέχουνε παντού από δυτήρος,
έδώ δέν 'βρίσκεις ανθρωπον κανένα χαρακτήρος,
δέν είν' αυτή πρωτεύουσα, αυτή δέν είν' Αθήνα,
είναι σωστό κηφναριό, κακομοιριά και πείνα,
και ή πληγαίς του Φαραώ έδώ δέν είναι δέκα,
ούτ' ένδεκα ή δώδεκα...

Π.— Μὰ τέλος πάντων στέκα.

Φ.—Τί να σταθώ;

Π.— Δέν στέκεσαι; όρσε λοιπόν, κανάγια,
πέντε όπισω, πέντε 'μπρός και δέκα εις τὰ πλάγια.